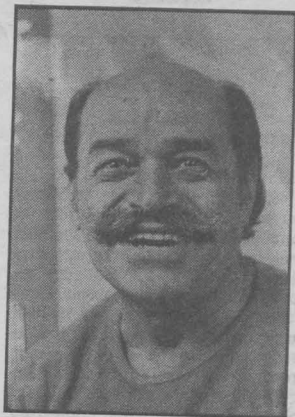

Έκθεση με άγνωστα έργα του Γιάννη Γαϊτη

ΤΟΝ αξέχαστο σπουδαίο δημιουργό **Γιάννη Γαϊτη**, θα τιμήσει την ερχόμενη εβδομάδα το Γαλλικό Ινστιτούτο Αθηνών (Σίνα 31) με μιά έκθεση έργων, τα οποία φιλοτεχνήθηκαν την περίοδο 1948-1950. Δεν θα συναντήσουμε εκεί τα περίφημα ριγωτά ανθρωπάκια, τα οποία αποτέλεσαν την κύρια μορφή έκφρασης του καλλιτέχνη αρκετά χρόνια αργότερα. Αντίθετα, θα έχουμε την ευκαιρία να γνωρίσουμε μια άλλη περίοδο δημιουργίας του Γ. Γαϊτη, ίσως λιγότερο γνωστή στο ευρύτερο κοινό.

τη, που τα χρόνια εκείνα έκανε γνωστά στην Ελλάδα τα έργα του Μπρετόν, υπήρξε ασφαλώς αποφασιστική γι' αυτόν.

Κατά παράδοξο τρόπο, η ικανότητά του να συγχωνεύσει τις τόσο χαρακτηριστικές τάσεις της ιστορικής αυτής εποχής, επιτρέπει στον νεαρό Γαϊτη να βρει, για πρώτη φορά, μια αυτονομία στην έκφραση της τέχνης του. Η σύνθεση, ή, καλύτερα, ο αμοιβαίος συγκερασμός αταίριαστων φαινομενικά αισθητικών επεισοδίων, είναι στην πραγματικότητα το δυνατό σημείο των έργων ζωγραφικής και γλυπτικής που παρήγαγε ο καλλιτέχνης σ' αυτή τη σύντομη περίοδο».

Μετά τα εγκαίνια της έκθεσης, που θα γίνουν τη Δευτέρα στις 7.30 μ.μ., ο διευθυντής της Villa Medici της Ρώμης, **Ζαν - Μαρί Ντρο**, θα μιλήσει για τη ζωή και το έργο του καλλιτέχνη και θα παρουσιάσει την ταινία του «Γιάννη Γαϊτη».

Την επομένη (Τρίτη, ώρα 8.30 μ.μ.), ο **Τζουλιάνο Σεραφίνι** θα παρουσιάσει και θα υπογράψει το βιβλίο του για τον Γ. Γαϊτη.

«Την περίοδο εκείνη», σημειώνει ο **Τζουλιάνο Σεραφίνι**, «από την Αθήνα, ο καλλιτέχνης στρέφει το βλέμμα του προς το Παρίσι, την πόλη - μύθο για όλους τους τομείς του πνεύματος, έτσι όπως παρουσιάζεται στις ταξιδιωτικές διηγήσεις του Νεοκλή Κοντούζη. Αφομοιώνει έτσι, με έναν τρόπο καταχρηστικής οικειοποίησης, μια ολόκληρη συλλογή πολιτιστικών αναφορών, παραινέσεων, ύφους. Εντούτοις, οι ρίζες του, με το φως του Αιγαίου και τη λάβα της Σαντορίνης, θα ξαναβγούν από τό παρελθόν του στην επιφάνεια, τις μέρες της διασποράς, σαν ένα μπουμέραγκ».

Κατά τη διάρκεια αυτής της, κατ' όνομα μόνο, παρισινής περιόδου, υφίσταται την επίδραση των μεγάλων πρώτοποριακών ρευμάτων, που έφθασαν στην Ελλάδα με μια δικαιολογημένη αργοπορία. Προσχωρεί αμέσως σ' αυτά, με τρόπο σαφή, παίρνοντας θέση ανάμεσα στον εκδιασμό και τον σουρρεαλισμό. Μπορεί το πρώτο διάστημα να επιβλήθηκε πάνω του σαν πρότυπο ο Πικάσο με τα τυρρανικά του χαρίσματα, όμως, στη συνέχεια, η συναναστροφή του με τον Οδυσσέα Ελύ-

53

A. 9. 11. 90

